

(המשך מעמוד 13)

או פרנסטוראט. היא הרבה פחות מזה. אין היא חלה על שטח, אלא על אוכלוסיה המהווה מיעוט בשטח. השליטון בשטח יהיה בידי הממשלה של עמ'הרוב. לא רק הצבא והמישטרה יהיו בידי המדינה היהודית, אלא כל השליטון המעשי — ובכלל, כמובן, הזכות ליישב שטחים, להפקיע אדמות. הזכויות מוענקות לערביי ארץ-ישראל. היושבים בארץ כיום, כלומר 1.3 מיליון הערבים בגדה המערבית וברצועת עזה. אין התוכנית נותנת מאומה ל-1.8 מיליון הפלסטינים שמחוץ לשטח ארץ-ישראל המערבית. אני משער שאין היא חלה גם על 500 אלף הערבים בישראל עצמה, ובירושלים המיוחדת. במילים אחרות: אין זו אוטורי נומיה ל כל העם הפלסטיני, אלא לחלק ממנו, ופירושה — שכירת העם הפלסטיני לרפסים, וגזירת גזות ניצחיות על מחציתו.

■ ■ ■

אין זו תוכנית-שלום, אלא תוכנית של מלחמת-חורמה נגד העם הפלסטיני כאומה הזכאית להגדרה עצמית, לחרות ולעצמאות. ככל אומה אחרת. גניח לרגע שתוכנית כזאת היתה יכולה להתגשם. גניח שמנחם בגין היה מצליח להתיש ולהכניע את אנוואר אל-סאדאת ולהכריח אותו להסכים לה. גניח שר האמריקאים היו משלימים עם כך, מתוך טימטום ופחדנות — שתי תכונות המציינות את המדיניות האמריקאית לפחות מאז עליית ג'ימי קארטר לשלטון. מה היה קורה אז?

■ ■ ■

ש אופטימיסטים המציירים תסריט ורוד, המאפשר להם לתמוך בבגין. הם סומכים על כך שממשלת ישראל לא תצליח ליישב את השטחים, כשם שלא עשו זאת הממשלות הקודמות. המיבנה הדמוגרפי לא ישתנה, לדעתם. הם גם מאמינים כי בגין לא יצליח למצוא קוויילינגים מבין המקום, שיסכימו לאייש את מוסדות האוטונומיה ולשתף פעולה לביצוע התוכנית.

לעומת זאת תחתיו, דעתם, די נאמיות של מיכאל עצמי ואם יקר מן המוסדות האוטונומיים, הם יפילו בידי כוחות לאומניים ויהיו גרי עין לעצמאות. הם ירחיבו את הי אוטונומיה, עד שהמוסדות יהפכו לזרועות של מדינה בדרך.

האמריקאים, המצרים ושאר הכוחות הערבים המתונים יפעלו לקידום ההתפתחות הזאת בדרכי שלום.

כך תקום, בבוא היום, המדינה הפלסטינית, וייוון השלום האמיתי, בניגוד גמור לצפייתיו של מנחם בגין עצמו.

■ ■ ■

ח ושישני שתסריט זה מתעלם מגורמים מכריעים, שיחוללו דינאמיות בי כיוון ההפוך.

אחרי כינון האוטונומיה, יתחיל בהכרח מאמץ ממלכתי כביר לשנינו המצב הדמוגרפי בשטחים, כדי להפוך את הרוב למיעוט. לא ידובר עוד על "התנתלויות" וקרי בוצים, אלא על הקמת עשרות ערי-שיכון, פריברים של ירושלים, תל-אביב, נתניה וחפה מעבר לקו הירוק.

"פיוזר" האוכלוסיה בשטחים אלה תהפוך משימה לאומית בי עיני בגין ויורשיו.

שלום נפרד יביא לקיטוב העולם הערבי, להקצנה כללית של המחנה האנטי-מצרי. שלושה מיליון חוצי פלסטינים, שיראו את עצמם מכורים ונבגדים, יהפכו חלי-החלוצ של כל מגמה רדיקלית, מהפכנית וטרוריסטית במרחב. אש"ף עלול להישר, ובמקומו יקומו עשרות או מאות רסיסים, חלק מהפכניים, חלק טרוריסטיים, שיגרמו לתהוירובות בארצות-ערב. יתחיל תהליך של דה-סטביליזציה, של עירעור כל המישטרים הערביים, וביכללם המצרי. ביטחונה של ישראל יהיה נתון בסכנה מתמדת, והדבר יחייב מיליטריזציה נוספת של ישראל.

אין זה תסריט של רודזיה יהודית, הנתון נה בסכנה מתמדת. פשר הסכם את העניין כולו במישור אחד: האוטונומיה של זאב זיכר טינסקי ומנחם בגין נולדה בעולם המדי שנים של סוף המאה ה-19. אנחנו מתקדמים לראשית ה-21. מאה ה-21.

■ ■ ■

נציב מסי ההכנסה

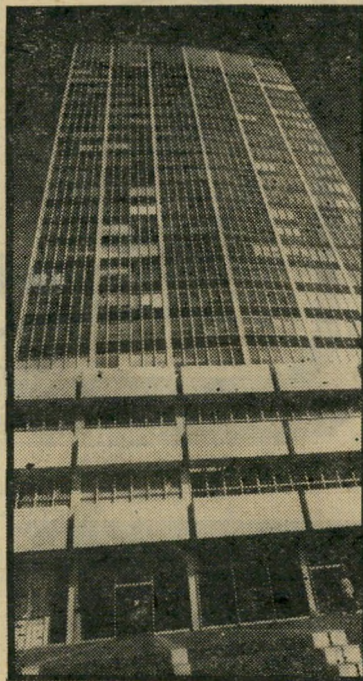
אליעזר שילוני (משמאל)

חוקר עיסקת השכרה

של מישור בבורסת

היהלומים (למטה) ושבה

מעורב הער כת (ימין)

קומה ה-14 בבית בורסת-היהלומים ברמת-גן נמצאים עשרות חדרים, שבהם עמלים יהלומנים רבים על עשיית כסף. במרכז הקומה מצויים זה לצד זה, שני חדרים המחוברים למישרד אחד. השלט הגדול בחוף מכריו כי אלה מישרדי חברת בונאס מלונדון. מתחת לשלט, ליד הפעמון שבדלת-הכניסה, כתוב — באנגלית — שם של חברה אחרת: פאנטישייפ מנייריורק.

עד לפני כמה חודשים היה רשום בו שם נוסף: שמו של שרה-שיכון-והבינו, גידר עון פת.

צורת תשלום שכר-הדירה, ששילמה וצריכה לשלם חברת בונאס האנגלית, ששכרה את שני החדרים מחברת פאנטישייפ האמריקאית, מעסיקה מזה חודשיים את הצמרת המצומצמת של מישרד-האוצר. החקירה המתנהלת נשמרת בסודיות גדולה ביותר, מסיבה פשוטה: נציגה של חברת פאנטישייפ בישראל, עד לפני כמה חודשים, היה חברת-הכנסת גידעון פת, חתנו של בעל החברה, היהלומן קרול פיקל.

קרול פיקל רכש את שני החדרים בשנת 1962, מאחר שהיה בעל עסקים

מסי-ההכנסה האמריקאיים יודעים על השקעה זו בישראל.

השר אומר כי לא ידוע לו על חקירה כלשהי הנערכת עתה בעניין גובה שכר הדירה וסיבת אי-התשלום בעת האחרונה, אולי, לדבריו, לא פנה איש בעניין זה מישרדים.

אולם נראה כי פת טועה בעניין זה. נציב מסי-ההכנסה בכבוד-ויועצמו מטפל בחקירה, ואיש מעוזריו אינו מורשה לדעת מה הוא חוקר.

לשילטונות מסי-ההכנסה יש ויש מה לחקור בעיסקה, אם יסתבר כי שכר הדירה, המשולם בישראל, מהווה רק חלק מן השכר המלא, וכי היתרה משולמת ב"חור", זוהי עבירה על חוקי המס בארץ. שכן יש לשלם מסי-ההכנסה מלא על כל השכר המשולם.

גם אם יסתבר כי חברת פיקל החליטה, מטעמים שלה, להשכיר את המישרדים לבונאס במחיר אפסי, יכול מסי-ההכנסה להכריז על העיסקה כעל עיסקה מלאכותית, ולתבוע תשלום מסי-ההכנסה על השכר הריאלי שהיה צריך להשתלם.

פרשת המישרדים

של מישור בבורסת היהלומים

חקירת מסי-ההכנסה מתנהלת באיטיות, גם מאחר שנטען כי אם באמת משלמים חלק גדול מן השכר בחוץ-לארץ, באופן בלתי-רישמי, הרי יש כאן גם הונאה של שילטונות מסי-ההכנסה האמריקאים. שכן החברה של פיקל היא חברה אמריקאית, ועליו להצהיר מדי שנה על הכנסות החברה מהשכרת מישרדיה בישראל. ברור כי לולא קיומו של השר גידעון פת, הפרשה לא היתה מטופלת בכפפות-משי כה דקות. לממשלת-הליכוד די והותר בחקירות שי מנהל עתה היועץ-המישפטי-לממשלה נגד השר יצחק מודעי, ונגד סגן-ראש-הממשלה יגאל ידין, פייסומת על חקירה נגד שר נוסף בממשלה, המכהנת זמן כה קצר, אינה מבשרת טובות לממשלה.

מקורות מבין היהלומנים סבורים, כי ייתכן שבונאס משלמת חלק משכר-הדירה ישירות לפיקל בחוץ-לארץ, או לנציגיו. דבר זה עדיין לא הוכח עלידי שילטונות מסי-ההכנסה, המתקשים לחקור את עיסקת היהלומנים שבהם אין חובה של ניהול ספרים. מכל מקום, כל עוד לא ישתכנעו ראשי מסי-ההכנסה כי יש סיבות טובות לשכר הנמוך המשולם, וסיבות אלה חוקיות הן, יקשה עליהם להפסיק את החקירה, גם אם ברור להם כי המשך כהונתה של צמרת מסי-ההכנסה איתנה עתה ברצונה הטוב של ממשלת הליכוד, שאת שריה עליהם לחקור.

יגאל לביב

לא

נעים

ריבוי השר גידעון פת, הוא היה משתמש בשכר-הדירה ששולם לשם תשלום המיסים החלים על הנכס, שחיסלו כימעט את כל הסכום של 40 אלף לירות לשנה. מזה כמה חודשים שאין הוא מייצג את החברה של חותנו, ואין לו כל מושג על גובה הסכום ששולם. הוא יודע כי בין פיקל לבונאס קיימים קשרים ענפים ביותר.

פת טוען כי המישרדים בארץ רשומים כחוק בסיפרי החברה באמריקה, ושילטונות

רבים עם ישראל. החווה שנחתם עם בורסת-היהלומים מתאר את הרכישה ואת מחירה.

שכר-דירה

מגוחד

ל החווה תחום, בשם פיקל, בעל חברת יהלומים אורה, שייצג את פיקל לצורך העיסקה. לפני כמה שנים שכרו את החדרים יהלומי בונאס האנגלים, מספקי-היהלומים הגדולים בעולם. נציגה של החברה בישראל הוא פלק מעוז, מי שהיה קודם-לכן מנכ"ל חברת-היהלומים הממשלתית פיתוח. מעוז חתם על חוזה-שכירות עם עורן-הדין אמנון רוזנשטיין, שייצג את פיקל.

לפי החווה היה על בונאס לשלם תמורת שני החדרים שכר-דירה שנתי בגובה 40 אלף לירות. אחת לשנה היה החווה מאריך בשנה נוספת, ומעוז היה מוסר המחאה על סך 40 אלף לירות לחברת-הכנסת גידעון פת, שמסר לו קבלה חתומה עליידו בשם חברת פאנטישייפ, בעלת המישרדים. ההמחאה היתה נכנסת לחשבון-בנק של פאנטישייפ בבית בורסת-היהלומים.

בשנה האחרונה לא הווארד החווה, וגם לא שולם שכר-הדירה. למעוז אין הסבר הגיוני לפיגור בתשלום שכר-הדירה, והוא טוען כי בדרך-כלל נהג לפגור בתשלומים היהלומנים ששכרו חדרים בבית הבורסה